

Заповіт нащадкам

Сценарій

Міністерство аграрної політики та
продовольства України

Миколаївський національний аграрний
університет

Бібліотека

Заповіт нащадкам

Сценарій

УДК 378.18 : 821.161.0" 05"Шев
ББК 77+83.3(4 Укр)1
3-33

Укладач:

О. В. Якименко – зав.відділом обслуговування бібліотеки МНАУ

Редактор:

О. Г. Пустова – директор бібліотеки МНАУ

3-33 Заповіт нащадкам : сценарій / уклад. О. В. Якименко ; ред. О. Г. Пустова. - Миколаїв : МНАУ, 2013. - 14 с.

Сценарій літературно-музичного свята присвячений 200-річчю із дня народження Т. Г. Шевченка.

Видання призначено спеціалістам бібліотечної сфери, кураторам, студентам

УДК 78.38+77
ББК 379.8:024

© Миколаївський національний
аграрний університет, 2014
©Гук М.В., 2014

Заповіт нащадкам

Ведучий 1: Кожний народ має своїх духовних велетнів-провідників у самобутній національній світ. Для нас, українців, таким символом став Тарас Шевченко: пізнаючи Шевченка, людство пізнає Україну.

(Під акомпанемент бандури звучить мелодія «Думи мої, думи»).

Ведучий 2: Гордий, величний, палкий і нескорений
Наш незабутній славетний Кобзар,
Лине в безсмертя над нивами й горами Помислів,
Дум і сердець володар.

Ведучий 1: Світ постав зі слова, і Україна постала зі слова, і слово те було в Шевченка.

Це ім'я стало символом нашого народу. Про поета ми знаємо, здається, все: від його босоногого дитинства - до останніх років у сирій петербурзькій майстерні. Змалку знаємо напам'ять його вірші.

Маленька дівчинка читає уривок з віршу «Реве та стогне Дніпр широкий»

Ведучий 2: Чим він заслужив такої шани та всенародної любові? Словом! Тим, що його думи та почуття злились із народними, що голос його став голосом народу, мова його - мовою народною, гнів і болі народу - гнівом та болями його, співець-кобзаря.

Ведучий 1: Тарас Шевченко один був спроможний обміряти своїм генієм усе українське життя, всю нашу історію. Отакої любові до рідної землі він учив нас:

Свою Україну любіть,

Любїть її в лиху годину
Та в тяжку і сумну хвилину
За неї Господа молїть.

Ведучий 2: Доля переслїдувала його в житті, скільки могла, та вона не зумїла перетворити золото його душі в їржу, ані його любові до людей в ненависть і погорду.

Вірш «Мені тринадцятий минало»

Ведучий 1: Шевченко оспївав козацьку волю, вільний козацький дух, у козацтві він бачив запоруку вільної праці на вільній землі, кликав поневолених українців пригадати, як батьки боронили волю, допомагав українцю зрозуміти самого себе, збагнути свою суверенну національну особистість.

Слава не поляже:
Не поляже, а розкаже,
Що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда
І чиї ми діти.

Ведучий 2: Сама доля подарувала Україні за її страждання генія дивовижного, генія неосяжного - Тараса Григоровича Шевченка. Шевченко був і залишається центральною духовною постаттю нашої історії та культури.

Відео про Шевченка «Обличчя української історії»

Ведучий 1: І сьогодні, в нинішніх умовах, Шевченко стоїть на сторожі нашої незалежності і нашого майбуття. Кожен, хто відкриє томик «Кобзаря», відчує: книгу цю написала людина, яка воістину вистраждала свої злети, свої одкровення, людина, яка більше ніж будь-хто зробила

для порятунку нації від занепаду, від знедуховлення, повернула їй віру в себе, повернула дух стійкості і життя.

Ведучий 2: Дивовижна доля цієї книги. Поезії, що входять до неї, складались на тернистих дорогах поетового життя, писались то в мандрахах, то в казематах, мережились слова при світлі білих ночей Півночі і в пісках закаспійських пустель, під самотнім сонцем вигнання.

Ведучий 1: Доля України завжди хвилювала Великого Кобзаря, він вірить у краще майбутнє свого краю. Його невмируще

І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі -

стало святим ідеалом для багатьох поколінь. Він оспівав жіночу долю, святість материнства, святість людського буття.

Відео «Тарас Шевченко – митець з душею поета»

Ведучий 2: «Кобзар» Шевченка - це заповіт нашого національного пророка, бо майже кожний твір перейнятий болем за долю України, волелюбним покликом її синів і дочок.

Ведучий 1: З творчістю Шевченка пов'язане і становлення нашої літературної мови, з виходом «Кобзаря» відкрилася нова епоха в розвитку українського красного письменства.

Ведучий 2: «Кобзар» Шевченка став для українського народу пісенником. Тарасова пісня. Вона неповторна, вона свята і вічна. Шевченко не міг жити без того, щоб не співати. Бо був не лише поет. Не лише художник. Бо був Кобзар:

Ведучий 1: І виріс він, і кобзу взяв

І струни її торкнувсь рукою,
І пісня дивна полилась

Повита вічною журбою

Ведучий 2: Співав він і сумні пісні, й веселі, навіть жандарми заслуховувалися його піснями. Ці музичні твори виконуються і в наш час.

Пісня «Тече вода з-під явора»

Ведучий 1: Щиро шанують Великого Кобзаря, його твори перекладені багатьма мовами і видані мільйонними тиражами.

Найкращий і найцінніший скарб доля дала пророкові лише по смерті - невмирущу славу і незгасний Прометеїв вогонь «Кобзаря», котрий підхоплюють все нові і нові молоді руки і серця, щоб передати наступним поколінням, його слово надихає на поетичні рядки, присвячені цій геніальній людині.

Читець 1: Не предавайтесь особой унылости:

Случай предвиденный, чуть не желательный.

Так погибает по божией милости

Русской земли человек замечательный.

С давнего времени: молодость трудная.

Полная страсти, надежд, увлечения.

Смелые речи, борьба безрассудная,

Вслед затем долгие дни заточения.

Все он изведаль: тюрьму петербургскую.

Справки, доносы, жандармов любезности,

Все – и раздольную степь Оренбургскую,

И ее крепость. В нужде, в неизвестности

Там, оскорбляемый каждым невеждою,

Жил он солдатом с солдатами жалкими,

Мог умереть он, конечно, под палками,

Может, и жил-то он этой надеждою...

Но, сократить не желая страдания,
Поберегло его в годы изгнания
Русских людей провиденье игривое –
Кончилось время его несчастливое.
Все, чего с юности ранней не видывал,
Милое сердце ему улыбалось.
Тут ему Бог позавидовал:
Жизнь оборвалась...

Н. Некрасов

Ведучий 2: Миколаївська земля також свято чить пам'ять Велико-го Кобзаря. Його ім'ям названа вулиця у нашому місті (демонструється фото вулиці). Пам'ятник Великому Кобзареві (*демонструється фото пам'ятника*) в Миколаєві був створений у 1958 році скульптором І. Дибой та розташований у центрі скверу ім. Т. Шевченка.

Образ Кобзаря знайшов відображення в творчості письменників, поетів нашої Миколаївщини.

Читець 2: ...А вночі понад Кос-Аралом

Линуть згуки у млі сирій.
І кривавиться обрій помалу,
Мов проводять тебе крізь стрій.
Не заснеш...
І спогадуєш панщину,
І не гасне у серці бунт.
Це не сон...
Бо судьбу закріпачену
Хижі спогади різками б'ють.
Світлим спогадом серце карають,
Світлим сном золотої пори.

І не обрій – шинель Миколая,
Мовби хмара, звисає згори.
Ну, а унтерські спогади куці.
Крізь шпіцрутени – уперед!
Та минаються ексекції –
Крізь шпіцрутени йде поет.
І підходить Тарас пригнічений,
Хоч не час для поетових мук.
І шпіцрутен він, кров'ю мічений,
У задумі бере до рук.
Не журися, Шевченку, не треба.
З цього прутика бути вербі.
І під клаптем пустельного неба
Хай сяйне її зелень тобі.
Бо поетова воля – простити
Хоч замучену, та судьбу...
Бо поетова доля – зростити
Із нікчемної різки – вербу.
Ми з тобою. Невольничі діти,
Розгортаємо чорний сувій :
Будуть, батьку, тебе водити
Крізь двадцятого віку стрій.
І не раз поженуть до Сибіру
Вже невольника. Не козака.
І дадуть не шинельку сіру,
А куфайку із тавром « з/к».
І коли передсмертним хоралом
Огласиться невольничий стрій,
У безкрайнім степу, за Уралом,
Ми почуємо голос твій.

З України, із болем, журбою
Будеш ти повертати сюди.
...Болем мічену гілку вербову
Ти в далекій землі посадив.
І очищені стали від болю
Оренбург, і Орськ, і Раїм.
І вербовий народ під вербою
Причастився іменням твоїм.

Д. Кремінь

Читець 2: Всі перші квіти
Матінки-землі,
Як данину
Великої любові
У світлі
Березневі дні
До ніг Тарасових
Ми покладаєм знову.
Стоїть Кобзар,
Суровий та міцний,
І пильно кожному
Вдивляється у вічі.
А ми схиляєм
Голови завжди:
Велика шана
У серцях одвічно.
Тривога на душі:
Чи гідні ми його
Безсмертних дум
І слов пророчих?

...А небо березневе,
Мов дитя,
Сльозу рясну
На цвіт зронити хоче...

Л. Чижова

Ведучий 1: Важко визначити, коли Шевченко був потрібний рідному народові: чи в ті далекі жажливі часи, коли він був поневолений, чи сьогодні, коли Україна духовно відроджується.

І тепер, у вільній і незалежній Україні, ми можемо припадати до цілющих, незамулених Шевченкових джерел, в душі народу словом запевітним він залишив вічний і глибокий слід.

Пісня «Червона калина»

Ведучий 2: Невмируща слава Т. Шевченка, народ свято береже пам'ять про нього. Свою творчість, любов і шану поету дарує молоде покоління, закохане в його поезію.

Читець 1: Ти до болі любив Україну,
Степ широкий, могутній Дніпро.
Дім свій, де колись народився,
Де страждав ти, й дитинство пройшло...
Ти любив вільний вітер і волю,
Ти Душею із ними летав,
Ти людей любив більше за себе,
І братами знедолених звав.
Любив слухати спів солов'їний,
Як розквітне життя на весні...
Я піду до вишневого саду –

Може, з'явишся ти там мені.

Читець 2: Прагнув ти, щоб і щастя і воля
Україну колись-то знайшли,
Щоб народ жебраківська доля
Залишила колись назавжди.
Спалахнув, немов зірка на небі!
Ти не жив, а від болю горів!
Шлях Чумацький тебе взяв до себе
Світ й тепло нам твоє залишив...

Ведучий 1: Нехай щирі поетичні серця юних зігрівають серця, нас усіх гуртує щира любов до рідного слова, до рідної землі, де ми народилися і живемо.

Пісня, яка звучить акапельно «Бандуристе, орле сизий»

Ведучий 2: Доля України, рідного народу була для Шевченка болем серця і найпершою турботою.

Сценка «Шевченко і Україна». На сцені з'являються молодий Тарас і жінка, яка зображує Україну. Звучить лірична мелодія.

Тарас: Світе тихий, краю милий, моя Україно!
За що тебе сплюндровано, за що, мамо, гинеш?
Чи ти рано до схід сонця Богу не молилась?
Чи ти діточок непевних звичаю не вчила?

Україна: Молилася, турбувалася, день і ніч не спала,
Малих діток доглядала, звичаю навчала.
Виростали мої квіти, мої добрі діти,

- Панувала й я колись на широких світі!
- Тарас:** Подивиться на рай тихий, на свою Україну,
Полюбите щирим серцем велику Руїну,
Розкуйтеся, братайтеся у чужому краю,
Не шукайте, не питайте того, що немає!
І на небі, а не тільки на чужому полі,
В своїй хаті своя правда, і сила, і воля!
- Україна:** Благослови, кобзар милий, великий Тарасе,
Слово твоє нести гідно і з нашого часу!
- Тарас:** Простіть! Я богу помолюсь
Я так її, я так люблю мою Україну убогу,
Що прокляну святого Бога,
За неї душу погублю!
- Україна:** Тарасе, батьку! Брате мій і сину!
Я – твоя доля – безталанна твоя Україна!
Без тебе я була безголоса – ти дав мені слово!
То ж дай віру в майбутнє!
- Тарас:** Ми не лукавили з тобою – ми просто йшли...
У нас нема зерна неправди за собою!
Ходімо ж, доленько моя,
Мій друже вбогий, не лукавий...
- Україна:** Боже! Бачиш – Україна – це наша країна!
Чуєш, брате, пісня ллється – то наша родина –
То заплаче, то сміється, неначе дитина!

Ведучий 2. Українські поети новітнього часу створили Шевченкові вікопомний пам'ятник зі своїх творів.

- Читець 1:** Ми чуємо тебе, Кобзарю, крізь століття,
І голос твій нам душі окриля.
Встає в новій красі, забувши лихоліття,
Твоя, Тарасе, звільнена земля...

У росяні вінки заплетені суцвіття
До ніг тобі, титане, кладемо.
Ми чуємо тебе, Кобзарю, крізь століття,
Тебе своїм сучасником звемо.

Ведучий 1: Невмируща слава Т. Шевченка, і народ свято береже пам'ять про нього. Свою творчість, любов і шану поету дарує підростаюче покоління, закохане в поезію. Про нього будуть завжди писати вірші, поеми, великі й малі прозові полотна творці поетичної палітри.

Ведучий 2: Нехай щирі поетичні серця юних зігрівають наші серця, хай нас усіх гуртує щира любов до рідного слова, до рідної землі, де ми народилися і живемо. Хай вовіки святиться ім'я Кобзареве!

Читець 2: Людське безсмертя з роду і до роду
Увись росте з коріння родоводу.
І тільки той, у кого серце чуле,
Хто знає, береже минуле
І вмiє шанувать сучасне, -
Лиш той майбутнє вивершить прекрасне!

Методичне видання

Заповіт нащадкам
Сценарій

Укладач: Якименко Олена Всеволодівна
Редактор: Пустова Ольга Григорівна

Компютерна верстка та дизайн:
Гук Марина Валентинівна

Формат 60x84 1/16. Ум. друк. арк. 13,14.

Тираж прим. Зам. № __

Надруковано у видавничому відділі
Миколаївського національного аграрного університета
54020, м. Миколаїв, вул. Паризької Комуні, 9

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК №4490
від 20.02.2013 р.

